

З проголошенням незалежності України в 1991 р. у поєднанні з європейським науковим простором історики освіти отримали можливість на основі джерел, заборонених або недоступних за радянських часів, вивчати історію української освіти, відроджувати імена українських вчителів, громадських діячів та надати численні документи у науковий обіг. Позитивною тенденцією цих досліджень було прагнення висвітлити об'єктивну історію української та зарубіжної освіти. Це свідчить про зміну методології викладу її змісту, а саме: перехід від марксистсько-ленінської моноідеології до сучасних теоретико-методологічних основ (цивілізаційний, антропологічний, парадигматичний, культурний, аксіологічний підходи). В загальному, результати наукових досліджень повинні забезпечувати зміст історії освіти як навчальної дисципліни. Однак щороку в університетах кількість годин на вивчення курсу в історії освіти зменшується. Майбутні педагоги дізнаються про історію освіти на коротких курсах та спеціальних курсах з історії педагогіки або під час вивчення загальної педагогіки. На жаль, історико-педагогічні знання як складова підготовки вчителів у структурі університетської освіти занижені. Враховуючи це, виникає суперечливе питання: яка мета отримання нових історико-педагогічних знань? Чи ефективним є навчання майбутніх вчителів, а згодом робота вчителя чи викладача без знання зарубіжної та української історії освіти та педагогічної думки? Чи представлена історія української освіти в структурі підготовки іноземних освітян? Ці проблеми хвилюють і зарубіжних істориків освіти. Їх обговорювали на Міжнародній науковій конференції «Історія педагогіки як наука та шкільний предмет», присвяченій 130-й річниці викладання історії педагогіки в Чорногорії (Нікшич, 25-26 червня 2019 р.). Вчені з 15 європейських країн обговорили походження, сучасний стан та перспективи розвитку історії освіти як педагогічної науки та навчальної дисципліни в деяких країнах Центральної, Південної та Південно-Східної Європи. Враховуючи сучасні виклики глобалізації, стає актуальною потреба у вивченні зарубіжного досвіду (методологічні підходи, освітньо-методичне забезпечення), активізується міжнародна співпраця із зарубіжними істориками педагогіки.

References

1. Berezivska, L.D. (2017). Source basis of historical and pedagogical research as a methodological problem. Current requirements for the organization and conduct of

historical and pedagogical studies. Collection of materials of the scientific and methodological workshop, 28, 6–7.

2. Berezivska, L.D. (2015). History of foreign school education in modern manuals on history of pedagogy. *Historical and Pedagogical Almanac*, 1, 43–47.

3. Berezivska, L.D. (2017). University education in textbooks and manuals on the history of pedagogy of independent Ukraine. *Bulletin of Lviv Ivan Franko National University*, 32, 12–19.

4. Sukhomlynska, O.V. (2008). History of pedagogy as a science. In V. G. Kremen (Ed.). *Encyclopedia of Education*, Kyiv, 367–37.

5. Suhomlynska, O.V., Antonets, N.B., Berezivska, L.D., Bondar, L.S., Bugayenko, N.Ya., Dichek, N.P. ... Filimonova, T.V. (2005). *Ukrainian Pedagogy in personalities: A Textbook for Higher School Students (Book 1–2)*, Kyiv.

6. History of Education as a Scientific Pedagogical Discipline and a Teaching Subject – Past, Present and Perspectives: international scientific conference, 25–26 June, 2019. – Nikšić, Montenegro, 2019. – [URL: <https://www.ucg.ac.me/objava/blog/1277/objava/48845-medunarodna-naucna-konferencija-na-temu-istorija-pedagogije-kao-naucna-pedagoska-disciplina-i-nastavni-predmet-proslost-sadasnjost-i-perspektive>]